

Hallituksen esitys Eduskunnalle 95. Kansainvälisen työkonferenssin hyväksymän työturvallisuuden ja -terveyden edistämistä koskevan yleissopimuksen nro 187 hyväksymisestä sekä laiksi yleissopimuksen lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Kansainvälisen työjärjestön (ILO) yleiskokous eli Kansainvälinen työkonferenssi hyväksyi vuonna 2006 työturvallisuuden ja -terveyden edistämistä koskevan yleissopimuksen ja siihen liittyvän suosituksen. Yleissopimuksen tarkoituksena on työturvallisuuden ja -terveyden edistäminen ja jatkuva parantaminen työtapaturmien, ammattitautien ja työperäisten kuolemantapausten ehkäisemiseksi. Tätä tarkoitusta varten jäsenvaltion on laadittava kansallinen toimintapolitiikka, järjestelmä sekä ohjelma yhteistyössä työnantaja- ja työntekijäjärjestöjen kanssa.

Esityksessä ehdotetaan, että eduskunta hyväksyisi yleissopimuksen ja lain yleissopimuksen lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta. Suomen lainsäädäntö vastaa yleissopimuksen määräyksiä eikä sen hyväksyminen edellytä lainsäädännöllisiä muutoksia. Keskeiset kansalliset lait

yleissopimuksen kannalta ovat työturvallisuuslaki, työsuojeluhallinnosta annettu laki ja työterveyshuoltolaki.

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan samana ajankohtana kuin yleissopimus tulee Suomen osalta voimaan. Voimaantuloa ehdotetaan säädettäväksi tasavallan presidentin asetuksella. Yleissopimus tulee voimaan kahdentoista kuukauden kuluttua siitä päivästä, jona ILO:n pääjohtaja on rekisteröinyt kahden jäsenvaltion ratifiointit. Sen jälkeen yleissopimus tulee voimaan kunkin jäsenvaltion osalta kahdentoista kuukauden kuluttua siitä päivästä, jona sen ratifiointi on rekisteröity.

Esityksessä ehdotetaan lisäksi, että yleissopimusta täydentävä suositus saatetaan eduskunnan tietoon otettavaksi huomioon tulevassa lainvalmistelutyössä, jos se on tarkoituksenmukaista ja mahdollista.

SISÄLLYS

ESITYKSEN PÄÄASIAALLINEN SISÄLTÖ	1
SISÄLLYS	2
YLEISPERUSTELUT	3
1 Nykytila	3
2 Esityksen vaikutukset.....	3
3 Asian valmistelu.....	3
YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT	4
1 Sopimuksen ja suosituksen sisältö.....	4
2 Sopimuksen suhde Suomen lainsäädäntöön.....	5
3 Sopimuksen suhde yhteisöläinsäädäntöön	7
4 Voimaantulo.....	8
5 Eduskunnan suostumuksen tarpeellisuus ja käsittelyjärjestys	8
LAKIEHDOTUS.....	10
SOPIMUSTEKSTI	11
SUOSITUSTEKSTI.....	19

YLEISPERUSTELUT

1 Nykytila

Työturvallisuuden ja –terveyden edistämistä koskeva yleissopimus (nro 187) sekä siihen liittyvä suositus (nro 197) hyväksyttiin Kansainvälisessä työkonferenssissa kesäkuussa 2006.

Yleissopimuksen lähtökohtana on työturvallisuuden ja –terveyden edistäminen niin kansallisissa toimintapolitiikoissa, kansallisissa järjestelmissä ja ohjelmissä kuin kansallisessa ennaltaehkäisevässä työturvallisuus- ja työterveyskulttuurissa niin, että muun muassa työtapaturmien, ammattitautien ja työperäisten kuolemantapausten määrät pienentyvät. Täten yleissopimus tukee ja täydentää Suomessa jo voimassa olevia ja tulevia hankkeiden ja ohjelmien toteuttamista.

Suomessa on ollut käynnissä useita ohjelmia ja hankkeita, joiden tarkoituksena on työturvallisuuden ja –terveyden suojelun edistäminen. Matti Vanhasen II hallituksen ohjelman mukaan uuden työ- ja elinkeinoministeriön johdolla jatketaan työelämän veto-voiman ja työikäisten työ- ja toimintakyvyn edistämiseksi käynnistettyyn valtakunnalliseen ohjelmaan liittyviä asioita.

2 Esityksen vaikutukset

Esityksellä ei ole merkittäviä taloudellisia eikä organisatorisia vaikutuksia, koska Suomen lainsäädäntö täyttää yleissopimuksen vaatimukset.

3 Asian valmistelu

Lausunnon tämän hallituksen esityksen laatimista varten ovat antaneet Suomen Ammattiliittojen Keskusjärjestö SAK ry, Toimihenkilökeskusjärjestö STTK ry, AKAVA ry, Kunnallinen Työmarkkinalaitos, Valtion työmarkkinalaitos, työministeriön työympäristöpolitiikkatiimi ja kansainvälisten asiain tehtävätiimi, Suomen Yrittäjät ry, Tilastokeskus, Työterveyslaitos, Elinkeinoelämän

keskusliitto EK ja Tapaturmavakuutuslaitosten liitto.

Valtion työmarkkinalaitos totesi lausunnossaan, että se ei näe estettä yleissopimuksen ratifiointille. Yleissopimus ja sitä täydentävä suositus vastaavat suhteellisen hyvin kansallista lainsäädäntöämme. Olemassa olevat käytännöt ovat yleissopimuksen ja suosituksen suuntaisia ja tukevat niiden tavoitteita. Kunnallisen työmarkkinalaitoksen lausunnon mukaan Suomessa on pitkälle viety kansallinen työturvallisuutta ja –terveyttä koskeva lakiin perustuva ja toimialoittain käytäntöön sovellettu järjestelmä, joka on osoittautunut hyvin toimivaksi. Järjestelmän lisäksi ei ole kunnallisen työmarkkinalaitoksen mukaan tarpeen, että noudatettavaksi tulisi uusia toimintatapoja kahlitseva sitova sopimus, jonka lähtökohdat eivät ole samanlaiset kuin suomalaisessa järjestelmässä. Yleissopimuksessa 187 esitetyt yhteistoimintamenettelyt ja tavoitteet on saavutettu kansallisella järjestelmällä ja kolmikantayhteistyöllä sekä kansallisissa työhyvinvointihankkeissa. Noilla perusteilla kunnallinen työmarkkinalaitos esitti, että sopimusta ja siihen liittyvää suositusta ei ole tarpeen ratifioida Suomessa. Työministeriön työympäristöpolitiikkatiimin ja kansainvälisten asiain tehtävätiimin lausunnon mukaan yleissopimus ja siihen liittyvä suositus vastaavat lainsäädäntömme tavoitteita, eikä yleissopimuksen ratifiointille tässä suhteessa ole estettä.

Palkansaajakeskusjärjestöjen SAK:n, STTK:n ja Akavan lausunnon mukaan työturvallisuuden ja –terveyden edistämistä koskeva yleissopimus nro 187 ja siihen liittyvä suositus nro 197 tulee hyväksyä. Järjestöt painottivat lausunnossaan sitä, että yleissopimus sidotaan jo olemassa oleviin työturvallisuuden alalla hyväksytyihin ILO:n sopimuksiin – erityisesti sopimukseen nro 155, joka koskee työturvallisuutta ja –terveyttä sekä työympäristöä. Palkansaajajärjestöt korostivat sitä, että työturvallisuuden ja työterveyden edistämiseksi on kehitettävä kattava kansallinen toimintapolitiikka yleissopimuksen ja siihen liittyvän suosituksen tavoittei-

den mukaisesti. Suosituksessa pitäisi järjestöjen mielestä korostaa haavoittuvien työntekijöiden, kuten esim. nuorten ja pätkätyöntekijöiden, työturvallisuuden ja -terveyden huomioon ottamista kansallista järjestelmää kehitettäessä sekä molempien sukupuolten tasapuolista kohtelua työturvallisuus- ja työterveysasioissa. Lisäksi kansallisen politiikan vaikuttavuuden arviointia ja kehittämistä tukisi järjestöjen mukaan se, että työsuojeluviranomaisten toiminnasta raportoitaisiin vuosittain ILO:n sopimuksen nro 81, joka koskee ammattientarkastusta teollisuudessa ja kaupassa, edellyttämällä tavalla ja laadittaisiin suosituksen mukainen kansallinen profiili.

Suomen Yrittäjät ry ja Elinkeinoelämän keskusliitto totesivat lausuntonaan, ettei yleissopimuksen ja suosituksen ratifioinnille ole estettä. EK katsoi lausunnossaan, että sosiaali- ja terveysministeriön hallinnonalan kansallinen työsuojelustrategia seurantaprosesseineen, samoin kuin työsuojelu- ja terveysosastojen kolmikantaisissa neuvottelukun-

nissa tapahtuva lainsäädännön ja kehittämistoimien valmistelu ja täytäntöönpanon seuranta vastaavat yleissopimuksen ja sitä täydentävän suosituksen vaatimuksia.

Tilastokeskus totesi lausuntonaan, ettei sillä ole lisättävää tai kommentoitavaa sopimukseen eikä sitä täydentävään suositukseen. Suomessa on toimiva työtaturmatietojen keruujärjestelmä ja hyvät yhteistyösuhteet työtaturmatietoja kokoavien toimijoiden välillä. Tilastokeskus laatii vuosittain kansallisen työtaturmatilaston ja toimittaa tarvittavat tiedot Eurostatiin ja ILO:iin siinä muodossa kuin edellytetään. Tapaturmavakuutuslaitosten liiton lausunnon mukaan se ei näe mitään estettä sille, että yleissopimus ratifioitaisiin. Työterveyslaitos taas katsoi lausunnossaan, että Suomen lainsäädäntö ja käytännöt vastaavat ILO:n yleissopimusta ja sitä täydentävää suositusta.

Yleissopimusta koskeva asia on käsitelty Suomen ILO-neuvottelukunnassa, joka päätti esittää sopimuksen hyväksymistä.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Sopimuksen ja suosituksen sisältö

Yleissopimuksen 1 artiklassa määritellään yleissopimuksessa käytetyt käsitteet kansallinen toimintapolitiikka, kansallinen työturvallisuus- ja työterveysjärjestelmä tai kansallinen järjestelmä, kansallinen työturvallisuus- ja työterveysohjelma tai kansallinen ohjelma sekä kansallinen ennaltaehkäisevä työturvallisuus- ja työterveyskulttuuri.

Yleissopimuksen tarkoitusta koskevan 2 artiklan mukaan jäsenvaltio edistää työturvallisuuden ja -terveyden jatkuvaa parantamista työtaturmien, ammattitautien ja työperäisten kuolemantapausten ehkäisemiseksi kehittämällä yhteistyössä työnantajia ja työntekijöitä parhaiten edustavien järjestöjen kanssa kansallisen toimintapolitiikan, kansallisen järjestelmän ja kansallisen ohjelman. Lisäksi jokaisen jäsenvaltion tulee aktiivisesti luoda

asteittain turvallinen ja terveellinen työympäristö kansallisten työturvallisuuteen ja -terveyteen liittyvien järjestelmien ja ohjelmien avulla ottaen huomioon työturvallisuuden ja -terveyden edistämiseen liittyvissä Kansainvälisen työjärjestön (ILO) asiakirjoissa määritetyt periaatteet.

Kansallista toimintapolitiikkaa koskevan 3 artiklan mukaan jäsenvaltio muun muassa edistää työympäristön turvallisuutta ja terveellisyyttä laatimalla kansallisen toimintapolitiikan. Kansallista toimintapolitiikkaa laadittaessa tulee edistää myös peruseriaatteita, joita ovat muun muassa työhön liittyvien vaarojen ja riskien arviointi, työhön liittyvien vaarojen ja riskien torjunta työpaikalla sekä kansallisen ennaltaehkäisevän työsuojelukulttuurin kehittäminen, johon sisältyy tiedottaminen, yhteistyö ja kuuleminen sekä koulutus.

Yleissopimuksen 4 artiklan mukaan jäsen-

valtion tulee laatia kansallinen työturvallisuus- ja työterveysjärjestelmä sekä ylläpitää, kehittää ja arvioida määräajoin järjestelmää. Artiklassa on myös lueteltu asioita, joiden tulee sisältyä järjestelmään.

Yleissopimuksen 5 artiklan mukaan jäsenvaltion tulee laatia ja panna täytäntöön kansallinen ohjelmansa sekä seurata, arvioida ja tarkistaa määräajoin kansallisen työturvallisuus- ja työterveysohjelmansa yhteistyössä työnantajia ja työntekijöitä parhaiten edustavien järjestöjen kanssa. Lisäksi artiklassa on lueteltu asioita, joiden pitää sisältyä ohjelmaan, esimerkiksi ohjelman tulee edistää kansallisen ennaltaehkäisevän työturvallisuus- ja työterveyskulttuurin kehittymistä ja suojella työntekijöitä poistamalla tai minimoimalla työhön liittyviä vaaroja ja riskejä niin paljon kuin kansallisen lainsäädännön ja käytäntöjen mukaisesti on käytännössä mahdollista, jotta työtaturmia, ammattitauteja ja työperäisiä kuolemantapauksia voidaan ennalta ehkäistä sekä työturvallisuutta ja -terveyttä edistää.

Yleissopimusta täydentävässä suosituksessa nro 197 on tarkentavia määräyksiä kansallisesta toimintapolitiikasta, järjestelmästä ja ohjelmasta. Lisäksi suosituksen IV luvun mukaan jäsenvaltioiden tulee laatia ja saattaa säännöllisin väliajoin ajan tasalle kansallinen profiili.

2. Sopimuksen suhde Suomen lainsäädäntöön

Yleissopimuksen määräykset ovat tavoitteellisia ja niillä pyritään edistämään työturvallisuuden ja -terveyden tasoa yhteistyössä työmarkkinajärjestöjen kanssa. Kansallisen lainsäädännön lähtökohtana on perustuslain (731/1999) 18 §, jonka mukaan julkisen vallan on huolehdittava työvoiman suojelusta. Yleissopimuksen määräyksillä on suoranaisia yhtymäkohtia työsuojeluhallinnosta annettuun lakiin (16/1993), työturvallisuuslakiin (738/2002) ja työterveyshuoltolakiin (1383/2001). Lisäksi sopimuksen kuvaama systeemi perustuu työturvallisuutta ja -terveyttä koskevaan lainsäädäntöön. Yleissopimuksessa mainitut kansallinen politiikka, kansallinen järjestelmä ja kansallinen ohjel-

ma ovat hallinnollisia toimintatapoja, joita voi verrata esimerkiksi kansalliseen työsuojelustrategiaan ja joista ei ole tarkoituksenmukaista säätää lain tasolla.

Työsuojeluhallinnosta annetun lain 1 §:n mukaan työsuojeluhallinnon tehtävänä on sosiaali- ja terveysministeriön johdolla huolehtia työsuojelun alueellisesta ohjauksesta ja valvonnasta. Lain 2 §:n mukaan työsuojeluhallinnon tulee työsuojelun edistämiseksi muun muassa kehittää työn turvallisuutta ja terveellisyyttä, huolehtia työsuojelun suunnittelun ja kehittämisen kannalta tarpeellisista toimenpiteistä ja harjoittaa kiinteää yhteistoimintaa työnantajien ja työntekijöiden järjestöjen kanssa työsuojelun alalla. Lain 4 §:ssä todetaan, että työsuojelua koskevien periaatekysymysten käsittelyä, työsuojelun yhtenäistämistä ja edistämistä sekä alan yhteistoimintaa varten on ministeriön yhteydessä työsuojeluneuvottelukunta. Neuvottelukunnan kokoonpanossa on otettava huomioon edustavimpien työmarkkinajärjestöjen ja muiden työsuojelun kehittämisen kannalta merkittävien tahojen edustus. Työsuojelupiireissä on vastaavia tehtäviä varten työsuojelulautakunta.

Työturvallisuuslain tarkoituksena on parantaa työympäristöä ja työolosuhteita työntekijöiden työkyvyn turvaamiseksi ja ylläpitämiseksi sekä ennalta ehkäistä ja torjua työtaturmia, ammattitauteja ja muita työstä ja työympäristöstä johtuvia työntekijöiden fyysisen ja henkisen terveyden haittoja. Vastaavasti työterveyshuoltolain tavoitteena on työnantajan, työntekijän ja työterveyshuollon yhteistoimin edistää työhön liittyvien sairauksien ja tapaturmien ehkäisyä, työn ja työympäristön terveellisyyttä ja turvallisuutta, työntekijöiden terveyttä sekä työ- ja toimintakykyä työuran eri vaiheissa sekä työyhteisön toimintaa.

Kuten edellä on todettu, yleissopimuksen tarkoitus edistää työturvallisuutta ja -terveyttä on todettu keskeisissä työturvallisuutta ja -terveyttä koskevissa laeissa. Myös kolmikantainen yhteistyö on todettu lain tasolla. Yleissopimus ei täten sisällä määräyksiä, jotka olisivat ristiriidassa kansallisen lainsäädännön kanssa. Koska yleissopimuksen tarkoittama kansallinen toimintapolitiikka, järjestelmä ja ohjelma edellyttävät toimivaa kansallista työturvallisuutta ja -terveyttä kos-

kevaa kokonaisuutta, on tarkoituksenmukaisista kuvata kansallista lainsäädäntöä, toimenpiteitä ja asiaan liittyviä tahoja hieman laajemminkin.

Työturvallisuuslaissa edellytetään järjestelmällistä turvallisuuden johtamista. Työnantajan on jatkuvasti tarkkailtava työympäristöä, työyhteisön tilaa ja työtapojen turvallisuutta sekä toteutettujen toimenpiteiden vaikutusta työn turvallisuuteen ja terveellisyteen. Tämän lisäksi työnantajan on huolehdittava siitä, että turvallisuutta ja terveellisyttä koskevat toimenpiteet otetaan huomioon tarpeellisella tavalla työnantajan organisaation kaikkien osien toiminnassa. Lain 9 §:n mukaan työnantajalla on oltava turvallisuuden ja terveellisuuden edistämiseksi ja työntekijöiden työkyvyn ylläpitämiseksi tarpeellista toimintaa varten työsuojelun toimintaohjelma, joka kattaa työpaikan työolojen kehittämistarpeet ja työympäristöön liittyvien tekijöiden vaikutukset. Työnantajan velvollisuuksiin kuuluu myös työn vaarojen selvittäminen ja arviointi niin kuin työturvallisuuslain 10 §:ssä säädetään sekä työympäristön suunnittelu 12 §:n mukaisesti. Työturvallisuuslain nojalla on annettu lukuisia alemmanasteisia säädöksiä, jotka kuuluvat myös kansalliseen työturvallisuus- ja työterveysjärjestelmään.

Työterveyshuoltolain 4 §:n mukaan työnantajan on kustannuksellaan järjestettävä työterveyshuolto työstä ja työolosuhteista johtuvien terveysvaarojen ja -haittojen ehkäisemiseksi ja torjumiseksi sekä työntekijöiden turvallisuuden, työkyvyn ja terveyden suojelemiseksi ja edistämiseksi. Työnantajan järjestettäväksi säädettyyn työterveyshuoltoon kuuluu hyvän työterveyshuoltokäytännön mukaisesti muun muassa työn ja työolosuhteiden terveellisuuden ja turvallisuuden selvittäminen ja arviointi, työperäisten terveysvaarojen ja -haittojen, työntekijöiden terveydentilan sekä työ- ja toimintakyvyn selvittäminen, arviointi ja seuranta ja toimenpiteiden tekeminen työn terveellisuuden ja turvallisuuden parantamiseksi. Tämän lisäksi työnantajan velvollisuuksiin kuuluu yhteistyö muun terveydenhuollon, työhallinnon, ope-
tushallinnon, sosiaalivakuutuksen ja sosiaalihuollon sekä työsuojeluviranomaisen edustajien kanssa, ja työterveyshuollon toiminnan

laadun ja vaikuttavuuden arviointi ja seuranta. Näin ollen Suomen työterveys- ja työturvallisuusjärjestelmä lähtee liikkeelle työnantajan velvoitteista.

Työsuojelun valvonnasta ja työpaikan yhteistoiminnasta annettu laki (44/2006, jäljempänä valvontalaki) sisältää ensinnäkin työsuojelun yhteistoimintaa työpaikalla koskevat säännökset. Lain 26 ja 27 §:n mukaan työntekijän turvallisuuteen ja terveyteen välittömästi vaikuttavat asiat ja niitä koskevat muutokset käsitellään työnantajan ja työntekijän kesken. Vastaavat laajakantoiset ja työpaikkaa yleisesti koskevat asiat sekä muun muassa työpaikan riskin arvioinnin periaatteet ja tavat, työturvallisuuteen ja -terveyteen vaikuttavat kehittämistavoitteet ja -ohjelmat, työn järjestelyyn ja mitoittamiseen liittyvät asiat, opetuksen ja ohjauksen tarve ja järjestelyt sekä työn turvallisuutta ja terveellisyttä koskevat tilasto- ja muut seurantatiedot käsitellään työsuojelutoimikunnassa. Työsuojelutoimikunta on perustettava työpaikalla, jossa säännöllisesti työskentelee vähintään 20 työntekijää. Jos työpaikalla ei ole työsuojelutoimikuntaa, mainitut asiat käsitellään työnantajan ja työsuojeluvaltuutetun kesken. Työsuojeluvaltuutettu on valittava, jos työpaikalla työskentelee säännöllisesti vähintään kymmenen työntekijää. Työnantajan on puolestaan nimettävä työsuojelupäällikkö yhteistoimintaa varten, jos hän ei itse hoida kyseistä tehtävää. Kuitenkin jokaisella työpaikalla työntekijöiden lukumäärästä riippumatta työnantajan ja työntekijöiden on yhteistoiminnassa ylläpidettävä ja parannettava työpaikan turvallisuutta.

Valvontalaissa on myös säännökset menettelystä työsuojeluviranomaisen valvoessa työsuojelua koskevien säännösten noudattamista. Laissa on säännökset viranomaisen ja tarkastajan toimivaltuuksista ja velvollisuuksista, toimivallan käytöstä, tuotteiden turvallisuuden valvonnasta, oikeusturvakeinoista, ilmoitusvelvollisuuksista sekä rangaistus-
säännöksistä. Rikoslain (39/1889) 47 luvussa on säädetty työrikoksista. Työsuojelusta ja sen valvonnasta vastaavana piiriviranomaisena toimii työsuojelupiirin työsuojelutoimisto. Suomessa on tällä hetkellä kahdeksan työsuojelupiiriä (työsuojelupiireistä annettu valtioneuvoston asetus 1035/2003). Sosiaali-

ja terveysministeriön ja kunkin työsuojelupiirin kesken tehdään vuosittain tulossopimus, joka on sopimus kyseisen vuoden toiminnallisista tavoitteista ja käytettävistä olevista voimavaroista.

Sosiaali- ja terveysministeriössä toimii jo mainitun työsuojeluneuvottelukunnan lisäksi muitakin pysyväisluonteisia neuvottelukuntia, joiden kokoonpanossa tulee huomioida edustavimmat työmarkkinajärjestöt ja muut asiantuntijatahot. Työturvallisuussäännöksiä valmistelevasta neuvottelukunnasta annettun asetuksen (1048/2003) 2 §:n mukaan neuvottelukunnan tehtävänä on valmistella työturvallisuuslain nojalla annettavia ja muita työturvallisuuteen liittyviä asetuksia, seurata ja edistää alansa eurooppalaista ja kansainvälistä yhteistyötä, seurata työturvallisuutta koskevaa tutkimusta ja antaa työturvallisuuteen liittyvästä muusta säädösvalmistelusta ja muista sen toimialaan kuuluvista asioista lausuntoja. Lisäksi on asetettu kemian työsuojeluneuvottelukunta (valtioneuvoston päätös 1214/1994) ja kemikaalinelvottelukunta (asetus 622/1990). Lähtökohtaisesti edustavimmat työmarkkinajärjestöt ovat aina mukana uuden työturvallisuutta ja -terveyttä koskevan lainsäädännön valmistelutyössä neuvottelukuntien kautta, erityisesti sitä varten asetetun työryhmän jäsenenä tai vähintäänkin lausunnonantajana.

Työsuojelu- ja työterveysalan tutkimus- ja palvelutoimintaa varten on Työterveyslaitos, joka on itsenäinen julkisoikeudellinen yhteisö. Laitoksen toiminnasta ja rahoituksesta on säädetty lailla 159/1978. Työturvallisuus- ja työterveysjärjestelmään kuuluu myös Työsuojelurahasto (laki 407/1979), johon varoja siirretään niin kuin tapaturmavakuutuslain 35 §:ssä säädetään. Työsuojelurahaston tehtävänä on myöntää varoja työsuojelututkimukseen, työsuojelukoulutukseen, työsuojelutiedotuksen keräämiseen ja työsuojelua koskevaan tiedottamiseen sekä työnantajien ja työntekijöiden välisten työelämän suhteiden edistämistä tarkoittavaan tutkimukseen, koulutukseen ja tiedotukseen. Rahaston tehtävänä on myös tukea työturvallisuuskeskusta.

Työnantaja on tapaturmavakuutuslain (608/1948) mukaisesti velvollinen ilmoittamaan työtapaturmasta vakuutuslaitokselle. Ilmoitusten perusteella Tapaturmavakuutus-

laitosten Liitto kokoaa ja julkaisee tilastoa työtapaturmista ja ammattitaudeista.

Sosiaali- ja terveysministeriön vuonna 1998 julkaiseman hallinnonalan työsuojelustrategian (1998:10) mukaan sosiaali- ja terveysministeriön hallinnonalan tavoitteena on pitää yllä ja edistää väestön työ- ja toimintakykyä niin, että ennenaikainen työelämästä pois siirtyminen vähenee. Työsuojelustrategian päätavoite on vaikuttamalla työoloihin pitää yllä ja edistää työntekijöiden terveyttä, turvallisuutta ja työkykyä samoin kuin vähentää työtapaturmia, ammattitauteja ja muita työperäisiä terveyden menetyksiä. Tässä tarkoituksessa vahvistetaan työpaikkojen kykyä, taitoa ja halua hoitaa työsuojeluasioita omatoimisesti niin, että myös työntekijöiden työtyytyväisyys ja työn tuottavuus lisääntyy. Samoin parannetaan työsuojelun piirihallinnon asiantuntemusta ja voimavaroja. Työsuojelustrategia toteutetaan kiinteässä yhteistyössä työmarkkinaosapuolten kanssa osana kansallista politiikkaa, jota päivitetään säännöllisesti. Koko työsuojeluhallinto toimii eurooppalaisessa ympäristössä hyvän työympäristön puolesta.

Sosiaali- ja terveysministeriön hallinnonalan työsuojelustrategiaa koskevia vuosittaisia täydentäviä strategisia linjauksia annetaan valtion talousarviossa. Vuoden 2007 talousarvion 33.13 momentin strategisten linjausten mukaan sosiaali- ja terveysministeriön hallinnonalan vuoteen 2015 suuntaavien strategioiden mukaisesti työsuojelupiirit vaikuttavat työoloihin tavoitteena työntekijöiden terveyden, turvallisuuden ja työkyvyn ylläpito sekä tapaturmien, ammattitautien ja muiden työperäisten terveyden menetysten ehkäisy. Toiminta tukee työelämän vetovoimaisuuden lisäämistä ja väestön terveyden ja toimintakyvyn edistämistä.

3. Sopimuksen suhde yhteisölaainsäädäntöön

Euroopan yhteisöjen työturvallisuus- ja työterveysjärjestelmä perustuu toimenpiteistä työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden parantamisen edistämiseksi työssä annettuun Euroopan neuvoston direktiiviin 89/391/ETY (jäljempänä, työsuojelun puitedirektiivi).

Työsuojelun puitedirektiivin 1 artiklan mukaan direktiivin tarkoituksena on toteuttaa työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden parantamiseksi työssä tarpeelliset toimenpiteet. Tämän vuoksi direktiivissä on yleisiä periaatteita, jotka koskevat työssä ilmenevien vaarojen ehkäisemistä, turvallisuuden ja terveyden suojelua, vaarojen ja tapaturman aiheuttajien poistamista, tiedottamista työntekijöille ja heidän edustajilleen, heidän kuulemistaan, heidän tasapuolista osallistumistaan kansallisen lainsäädännön tai käytännön mukaisesti ja heidän kouluttamistaan, sekä lisäksi yleisiä ohjeita näiden periaatteiden täytäntöön panemiseksi. Työsuojelun puitedirektiivi rakentuu pitkälti työnantajan velvollisuuksien varaan, vaikka sen 13 artiklassa asetetaan työntekijöille velvollisuuksia. Työsuojelun puitedirektiivin nojalla on annettu useita erityisdirektiivejä muun muassa tiettyjen erityisvaarojen, työvälineiden käytön ja erityisten työn tekemistilanteiden osalta.

Yhteisölainsäädännössä ei ole yleissopimusta nro 187 ja sitä täydentävää suositusta nro 197 vastaavia säännöksiä esimerkiksi kansallisista ohjelmista, kansallisista järjestelmistä ja toimintapolitiikoista, vaan työturvallisuusjärjestelmä rakentuu lähinnä työnantajan velvollisuuksien varaan.

Komissio antoi tämän vuoden helmikuussa tiedonantona Euroopan yhteisön työterveys- ja työturvallisuusstrategian vuosiksi 2007 – 2012 (KOM (2007) 62 lopullinen) Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle. Yhteisön strategian tavoitteena on vuosina 2007 – 2012 työtapaturmien ja ammattitautien jatkuva, kestävä ja tasainen vähentäminen. Komissio mukaan yleistavoitteena pitäisi olla vähentää työtapaturmien esiintymistä EU-27:ssä 25 prosenttia 100 000 työntekijää kohti laskettuna. Tavoitteen saavuttamiseksi ehdotetaan strategiassa muun muassa seuraavaa: tuetaan kansallisten strategioiden suunnittelua ja toteuttamista, parannetaan edistymisen seuranta ja edistetään työterveyttä ja -turvallisuutta kansainvälisesti.

Euroopan unionin neuvosto antoi 25 päivänä kesäkuuta 2007 päätöslauselman yhteisön uudesta työterveys- ja työturvallisuusstrategiasta vuosiksi 2007 – 2012 (2007/C145/01).

4 Voimaantulo

Yleissopimus tulee voimaan sen ratifioivan valtion osalta 12 kuukauden kuluttua siitä päivästä, jona Kansainvälisen työtoimiston pääjohtaja on rekisteröinyt yleissopimuksen ratifioinnin.

Yleissopimuksen ratifioinut jäsenvaltio voi irtisanoa sen 10 vuoden kuluttua siitä päivästä, jona yleissopimus on tullut kansainvälisesti voimaan ilmoittamalla irtisanomisesta Kansainvälisen työtoimiston pääjohtajalle. Irtisanominen tulee voimaan vasta vuoden kuluttua ilmoituksen rekisteröimispäivämäärästä. Jäsenvaltio, joka ei vuoden kuluessa mainitun 10 vuoden määräajan päättymisestä käytä irtisanomisoikeuttaan, saa irtisanoa yleissopimuksen aina 10 vuoden välein.

5 Eduskunnan suostumuksen tarpeellisuus ja käsittelyjärjestys

Kansainvälisen työjärjestön perussäännön 19 artikla edellyttää kunkin jäsenvaltion saatavan yleiskokouksen hyväksymät yleissopimukset ja suositukset määräajassa yleiskokouksen päättymisestä toimivaltaisen valtioneuvoston käsiteltäväksi lainsäädäntö- ja muita toimia varten. Tämän vuoksi yleissopimus ja suositus tulee saattaa eduskunnan käsiteltäväksi.

Perustuslain 94 §:n 1 momentin mukaisesti eduskunta hyväksyy sellaiset valtiosopimukset ja muut kansainväliset velvoitteet, jotka sisältävät lainsäädännön alaan kuuluvia määräyksiä tai ovat muutoin merkitykseltään huomattavia tai vaativat perustuslain mukaan muusta syystä eduskunnan hyväksymisen.

Valtiosopimuksen tai muun kansainvälisen velvoitteen määräys on luettava lainsäädännön alaan kuuluvaksi, 1) jos määräys koskee jonkun perustuslaissa turvatun perusoikeuden käyttämistä tai rajoittamista, 2) jos määräys muutoin koskee yksilön oikeuksien tai velvollisuuksien perusteita, 3) jos määräyksen tarkoittamasta asiasta on perustuslain mukaan säädettävä lailla taikka 4) jos määräyksen tarkoittamasta asiasta on olemassa lain säännöksiä tai 5) siitä on Suomessa vallitsevan käsityksen mukaan säädettävä lailla. Kansainvälisen velvoitteen määräys kuuluu

näiden perusteiden mukaan lainsäädännön alaan riippumatta siitä, onko määräys ristiriidassa vai sopusoinnussa Suomessa lailla annetun säännöksen kanssa (PeVL 11/2000 vp, PeVL 12/2000 vp).

Tämän esityksen yksityiskohtaisten perusteluiden osana on jakso, joka käsittelee yleissopimuksen nro 187 suhdetta Suomen lainsäädäntöön yksityiskohtaisesti. Esityksen perusteella yleissopimuksen 2 artiklan määräys, jonka mukaan yleissopimuksen ratifioiva jäsenvaltio edistää työturvallisuuden ja -terveyden jatkuvaa parantamista työtapaturomien, ammattitautien ja työperäisten kuolemantapausten ehkäisemiseksi kehittämällä yhteistyössä työnantajia ja työntekijöitä parhaiten edustavien järjestöjen kanssa kansallisen toimintapolitiikan, kansallisen järjestelmän ja kansallisen ohjelman, kuuluu lainsäädännön alaan, koska siitä säädetään työsuojeluhallinnosta annetussa laissa.

Artiklan 3 määräys, jonka mukaan jokainen jäsenvaltio tukee ja edistää kaikilla asiaan kuuluvilla tasoilla työntekijöiden oikeutta turvalliseen ja terveelliseen työympäristöön kuuluu lainsäädännön alaan, koska siitä säädetään työturvallisuuslaissa, työsuojeluhallinnosta annetussa laissa sekä työterveyshuoltolaissa.

Yleissopimus nro 187 ei sisällä määräyksiä, jotka ovat ristiriidassa voimassa olevan lainsäädännön kanssa. Yleissopimus ei myöskään sisällä sellaisia määräyksiä, joista vallitsevan käsityksen mukaan pitäisi säätää lailla ja jotka siten edellyttäisivät lainsäädän-

tötoimia.

Yleissopimus nro 187 ei sisällä määräyksiä, jotka koskisivat perustuslakia sen 94 §:n 2 momentissa tarkoitettulla tavalla. Näin ollen yleissopimus voidaan hallituksen käsityksen mukaan hyväksyä yksinkertaisella äänen enemmistöllä ja ehdotus sen voimaansaattamiseksi voidaan hyväksyä tavallisessa lainsäätämisyjärjestyksessä.

Edellä olevan perusteella ja perustuslain 94 §:n mukaisesti esitetään,

että Eduskunta hyväksyisi Genevessä pidetyssä Kansainvälisessä työkonferenssissa 15 päivänä kesäkuuta 2006 hyväksytyn Kansainvälisen työjärjestön yleissopimuksen nro 187, joka koskee työturvallisuuden ja -terveyden edistämistä, 2006, ja

että Genevessä pidetyssä Kansainvälisessä työkonferenssissa 15 päivänä kesäkuuta 2006 hyväksytty Kansainvälisen työjärjestön suositus nro 197, joka koskee työturvallisuuden ja -terveyden edistämistä, 2006, otetaan huomioon tulevassa lainsäädäntötyössä sikäli kuin se on tarkoituksenmukaista ja mahdollista.

Koska yleissopimus sisältää lainsäädännön alaan kuuluvia määräyksiä, annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi samalla seuraava lakiehdotus:

*Lakiehdotus***Laki****työturvallisuuden ja –terveyden edistämistä koskevan yleissopimuksen lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §
Genevessä 15 päivänä kesäkuuta 2006 tehdyn Kansainvälisen työkonferenssin hyväksymän yleissopimuksen nro 187, joka koskee työturvallisuuden ja –terveyden edistämistä, 2006, lainsäädännön alaan kuuluvat määrä-

ykset ovat lakina voimassa sellaisina kuin Suomi on niihin sitoutunut.

2 §
Tämän lain voimaantulosta säädetään tasavallan presidentin asetuksella.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 2007

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Sosiaali- ja terveysministeri *Liisa Hyssälä*

*Sopimusteksti***YLEISSOPIMUS NRO 187****JOKA KOSKEE TYÖTURVALLISUUDEN JA -TERVEYDEN EDISTÄMISTÄ, 2006**

Kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

jonka Kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvosto on kutsunut koolle Geneveen ja joka on pitänyt yhdeksänkymmenennenviidennen istuntonsa 31 päivänä toukokuuta 2006,

ottaa huomioon työtapaturmien, ammattitautien ja työperäisten kuolemantapausten maailmanlaajuisesti suuren määrän, jota on saatava lisätoimin pienentymään, ja

palauttaa mieliin, että työntekijöiden suojele työperäisiltä sairastumisilta, taudeilta ja vammoilta on yksi Kansainvälisen työjärjestön perussäännössä määritellyistä järjestön tavoitteista, ja

toteaa, että työtapaturmat, ammattitaudit ja työperäiset kuolemantapaukset vaikuttavat kielteisesti tuottavuuteen sekä taloudelliseen ja sosiaaliseen kehitykseen, ja

ottaa huomioon sen, että Philadelphian julistuksen III kohdan g alakohdassa määrätään, että Kansainvälisen työjärjestön pyhä velvollisuus on edistää maailman kansojen keskuudessa kaikkia sellaisia toimenpiteitä, jotka ovat omiaan varmistamaan työntekijäin hengen ja terveyden asianmukaisen suojelun kaikissa ammateissa, ja

pitää mielessä ILO:n perusoikeusjulistuksen ja sen seurantamenettelyn, (1998), ja

ottaa huomioon yleissopimuksen numero 155, joka koskee työturvallisuutta ja -terveyttä sekä työympäristöä, 1981, suosituksen numero 164, joka koskee työturvallisuutta ja -terveyttä sekä työympäristöä, 1981 ja Kansainvälisen työjärjestön muut työturvallisuuden ja -terveyden edistämiseen olennaisesti liittyvät asiakirjat, ja

palauttaa mieliin, että työturvallisuuden ja -terveyden edistäminen sisältyy Kansainvä-

CONVENTION NO 187**CONCERNING PROMOTIONAL FRAMEWORK FOR OCCUPATIONAL SAFETY AND HEALTH, 2006**

The General Conference of the International Labour Organization,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Ninety-fifth Session on 31 May 2006,

Recognizing the global magnitude of occupational injuries, diseases and deaths, and the need for further action to reduce them, and

Recalling that the protection of workers against sickness, disease and injury arising out of employment is among the objectives of the International Labour Organization as set out in its Constitution, and

Recognizing that occupational injuries, diseases and deaths have a negative effect on productivity and on economic and social development, and

Noting paragraph III(g) of the Declaration of Philadelphia, which provides that the International Labour Organization has the solemn obligation to further among the nations of the world programmes which will achieve adequate protection for the life and health of workers in all occupations, and

Mindful of the ILO Declaration on Fundamental Principles and Rights at Work and its Follow-Up, 1998, and

Noting the Occupational Safety and Health Convention, 1981 (No. 155), the Occupational Safety and Health Recommendation, 1981 (No. 164), and other instruments of the International Labour Organization relevant to the promotional framework for occupational safety and health, and

Recalling that the promotion of occupational safety and health is part of the Inter-

lisen työjärjestön tavoiteohjelmaan ihmisarvoisen työn varmistamiseksi kaikille ihmisille, ja

palauttaa mieliin ILO:n työturvallisuus ja -terveysnormeihin (standardeihin) liittyviä toimia koskevat päätelmät eli Kansainvälisen työkonferenssin 91. istunnossa (2003) hyväksymän maailmanlaajuisen strategian, joka liittyy erityisesti tarpeeseen varmistaa, että työturvallisuus ja -terveys asetetaan kansallisissa toimintasuunnitelmissa keskeiselle sijalle, ja

korostaa kansallisen ennaltaehkäisevän työturvallisuus- ja työterveyskulttuurin jatkuvan edistämisen merkitystä, ja

päätää hyväksyä eräitä työturvallisuutta ja -terveyttä koskevia ehdotuksia, mikä on istunnon esityslistalla neljäntenä asiakohdannana, ja

päätää, että nämä ehdotukset tulee laatia kansainvälisen yleissopimuksen muotoon, sekä

hyväksyy tänä viidentenätoista päivänä kesäkuuta vuonna kaksituhattakuusi seuraavan yleissopimuksen, josta voidaan käyttää nimitystä työturvallisuuden ja -terveyden edistämistä koskeva yleissopimus, 2006.

I. MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Tässä yleissopimuksessa tarkoitetaan:

a) *kansallisella toimintapolitiikalla* työturvallisuutta ja -terveyttä sekä työympäristöä koskevan yleissopimuksen numero 155, 1981, 4 artiklan periaatteiden mukaisesti laadittua työturvallisuuden ja -terveyden kansallista toimintapolitiikkaa;

b) *kansallisella työturvallisuus- ja työterveysjärjestelmällä* tai *kansallisella järjestelmällä* infrastruktuuria, joka muodostaa pääasialliset puitteet työturvallisuutta ja -terveyttä koskevan kansallisen toimintapolitiikan ja kansallisten ohjelmien toteuttamiselle;

c) *kansallisella työturvallisuus- ja työterveysohjelmalla* tai *kansallisella ohjelmalla* kaikkia kansallisia toimintaohjelmia, joiden tavoitteet on ennalta aikataulutettu, ja joiden painopisteet ja toimintamallit on määri-

national Labour Organization's agenda of decent work for all, and

Recalling the Conclusions concerning ILO standards-related activities in the area of occupational safety and health - a global strategy, adopted by the International Labour Conference at its 91st Session (2003), in particular relating to ensuring that priority be given to occupational safety and health in national agendas, and

Stressing the importance of the continuous promotion of a national preventative safety and health culture, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to occupational safety and health, which is the fourth item on the agenda of the session, and

Having determined that these proposals shall take the form of an international Convention;

Adopts this fifteenth day of June of the year two thousand and six the following Convention, which may be cited as the Promotional Framework for Occupational Safety and Health Convention, 2006.

I. DEFINITIONS

Article 1

For the purpose of this Convention:

a) the term *national policy* refers to the national policy on occupational safety and health and the working environment developed in accordance with the principles of Article 4 of the Occupational Safety and Health Convention, 1981 (No. 155);

b) the term *national system for occupational safety and health* or *national system* refers to the infrastructure which provides the main framework for implementing the national policy and national programmes on occupational safety and health;

c) the term *national programme on occupational safety and health* or *national programme* refers to any national programme that includes objectives to be achieved in a predetermined time frame, priorities and

tetty siten, että ne parantavat työturvallisuutta ja -terveyttä, ja joissa edistymisen seurantaan varten on olemassa arviointimenetelmät; ja

d) *kansallisella ennaltaehkäisevällä työturvallisuus- ja työterveyskulttuurilla* kulttuuria, jossa kaikilla tasoilla kunnioitetaan oikeutta turvalliseen ja terveelliseen työympäristöön, jossa hallitus, työnantajat ja työntekijät osallistuvat aktiivisesti turvallisen ja terveellisen työympäristön varmistamiseen määriteltyjen oikeuksien, vastuiden ja velvollisuuksien mukaisesti ja jossa tärkein asia on ennaltaehkäisyn periaate.

II. TARKOITUS

2 artikla

1. Jokainen yleissopimuksen ratifioiva jäsenvaltio edistää työturvallisuuden ja -terveyden jatkuvaa parantamista työtapa-
turmien, ammattitautien ja työperäisten kuolemantapausten ehkäisemiseksi kehittämällä yhteistyössä työnantajia ja työntekijöitä parhaiten edustavien järjestöjen kanssa kansallisen toimintapolitiikan, kansallisen järjestelmän ja kansallisen ohjelman.

2. Jokaisen jäsenvaltion tulee aktiivisesti luoda asteittain turvallinen ja terveellinen työympäristö kansallisten työturvallisuuteen ja -terveyteen liittyvien järjestelmien ja ohjelmien avulla ottaen huomioon työturvallisuuden ja -terveyden edistämiseen liittyvissä Kansainvälisen työjärjestön (ILO) asiakirjoissa määritetyt periaatteet.

3. Jokainen jäsenvaltio arvioi määräajoin, yhteistyössä työnantajia ja työntekijöitä parhaiten edustavien järjestöjen kanssa, millä toimilla se voisi ratifioida ILO:n asi-
aankuuluvat työturvallisuutta ja -terveyttä koskevat yleissopimukset.

III. KANSALLINEN TOIMINTAPOLI- TIKKA

3 artikla

1. Jokainen jäsenvaltio edistää työympä-

means of action formulated to improve occupational safety and health, and means to assess progress;

d) the term *a national preventative safety and health culture* refers to a culture in which the right to a safe and healthy working environment is respected at all levels, where government, employers and workers actively participate in securing a safe and healthy working environment through a system of defined rights, responsibilities and duties, and where the principle of prevention is accorded the highest priority.

II. OBJECTIVE

Article 2

1. Each Member which ratifies this Convention shall promote continuous improvement of occupational safety and health to prevent occupational injuries, diseases and deaths, by the development, in consultation with the most representative organizations of employers and workers, of a national policy, national system and national programme.

2. Each Member shall take active steps towards achieving progressively a safe and healthy working environment through a national system and national programmes on occupational safety and health by taking into account the principles set out in instruments of the International Labour Organization (ILO) relevant to the promotional framework for occupational safety and health.

3. Each Member, in consultation with the most representative organizations of employers and workers, shall periodically consider what measures could be taken to ratify relevant occupational safety and health Conventions of the ILO.

III. NATIONAL POLICY

Article 3

1. Each Member shall promote a safe and

ristön turvallisuutta ja terveellisyttä laatimalla kansallisen toimintapolitiikan.

2. Jokainen jäsenvaltio tukee ja edistää kaikilla asiaankuuluvilla tasoilla työntekijöiden oikeutta turvalliseen ja terveelliseen työympäristöön.

3. Jokaisen jäsenvaltion tulee laatiessaan kansallista toimintapolitiikkaa edistää peruseriaatteita yhteistyössä työnantajia ja työntekijöitä parhaiten edustavien järjestöjen kanssa ja kansallisten olosuhteiden ja käytäntöjen mukaisesti. Peruseriaatteita ovat muun muassa työhön liittyvien vaarojen ja riskien arviointi, työhön liittyvien vaarojen ja riskien torjunta työpaikalla sekä kansallisen ennaltaehkäisevän työturvallisuus- ja työterveyskulttuurin kehittäminen, johon sisältyy tiedottaminen, neuvonta ja koulutus.

IV. KANSALLINEN JÄRJESTELMÄ

4 artikla

1. Jokainen jäsenvaltio laatii kansallisen työturvallisuus- ja työterveysjärjestelmän ja ylläpitää sekä kehittää sitä asteittain edelleen ja arvioi sen määräajoin yhteistyössä työnantajia ja työntekijöitä parhaiten edustavien järjestöjen kanssa.

2. Kansalliseen työturvallisuus- ja työterveysjärjestelmään tulee sisältyä muun muassa:

a) lait ja asetukset, tarvittaessa työehtosopimukset, sekä muut oleelliset työturvallisuutta ja -terveyttä koskevat asiakirjat;

b) viranomainen tai toimielin tai viranomaiset ja toimielimet, joka/jotka kansallisen lainsäädännön ja käytännön mukaan vastaavat työturvallisuudesta ja -terveydestä;

c) järjestelmät, joilla varmistetaan kansallisten lakien ja säädösten noudattaminen, mukaan lukien valvontajärjestelmät; sekä

d) järjestelyt, joilla edistetään yrityksissä johdon, työntekijöiden ja heidän edustajiensa yhteistyötä työpaikalla tehtävien ennaltaehkäisevien toimenpiteiden keskeisenä elementtinä.

3. Kansalliseen työturvallisuus- ja työterveysjärjestelmään tulee sisältyä soveltuvin

healthy working environment by formulating a national policy.

2. Each Member shall promote and advance, at all relevant levels, the right of workers to a safe and healthy working environment.

3. In formulating its national policy, each Member, in light of national conditions and practice and in consultation with the most representative organizations of employers and workers, shall promote basic principles such as assessing occupational risks or hazards; combating occupational risks or hazards at source; and developing a national preventative safety and health culture that includes information, consultation and training.

IV. NATIONAL SYSTEM

Article 4

1. Each Member shall establish, maintain, progressively develop and periodically review a national system for occupational safety and health, in consultation with the most representative organizations of employers and workers.

2. The national system for occupational safety and health shall include among others:

a) laws and regulations, collective agreements where appropriate, and any other relevant instruments on occupational safety and health;

b) an authority or body, or authorities or bodies, responsible for occupational safety and health, designated in accordance with national law and practice;

c) mechanisms for ensuring compliance with national laws and regulations, including systems of inspection; and

d) arrangements to promote, at the level of the undertaking, cooperation between management, workers and their representatives as an essential element of workplace-related prevention measures.

3. The national system for occupational safety and health shall include, where ap-

osin muun muassa:

- a) työturvallisuuteen ja -terveyteen liittyviä kysymyksiä käsittelevä kansallinen neuvoo-antava kolmikantaelin tai -elimet;
- b) työturvallisuuteen ja -terveyteen liittyvät neuvonta- ja tietopalvelut;
- c) työturvallisuus- ja työterveyskoulutuksen määräykset;
- d) kansallisen lainsäädännön ja käytännön mukaiset työterveyshuoltopalvelut;
- e) työturvallisuus- ja työterveystutkimus;

f) järjestelmä, jolla kerätään ja analysoidaan tiedot työtaturmista ja ammattitaudeista ottaen huomioon asianmukaiset ILO:n asiakirjat, sopimukset ja suositukset;

g) järjestelyt, joiden mukaisesti tehdään yhteistyötä työtaturmien ja ammattitauten ja käsittelevien vakuutus- tai sosiaaliturvajärjestelmien kanssa; ja

h) mikroyritysten, pienten ja keskisuurten yritysten sekä epävirallisen talouden työturvallisuus- ja työterveysolojen asteittaiseen parantamiseen tähtäävät tukijärjestelmät.

V. KANSALLINEN OHJELMA

5 artikla

1. Jokainen jäsenvaltio laatii, panee täytäntöön, seuraa, arvioi ja tarkistaa määräajoin kansallisen työturvallisuus- ja työterveysohjelmansa yhteistyössä työnantajia ja työntekijöitä parhaiten edustavien järjestöjen kanssa.

2. Kansallisen ohjelman tulee:

a) edistää kansallisen ennaltaehkäisevän työturvallisuus- ja työterveyskulttuurin kehittämistä;

b) suojella työntekijöitä poistamalla tai minimoimalla työhön liittyviä vaaroja ja riskejä niin paljon kuin kansallisen lainsäädännön ja käytäntöjen mukaisesti on käytännössä mahdollista, jotta työtaturmia, ammattitauteja ja työperäisiä kuolemantapauksia voidaan ennalta ehkäistä sekä työturvallisuutta ja -terveyttä edistää;

c) laatia ja arvioida perustuen kansalliseen tilanneanalyysiin työturvallisuus ja -terveys sisältäen kansallisen työturvallisuus- ja työterveysjärjestelmän analyysin;

propriate:

a) a national tripartite advisory body, or bodies, addressing occupational safety and health issues;

b) information and advisory services on occupational safety and health;

c) the provision of occupational safety and health training;

d) occupational health services in accordance with national law and practice;

e) research on occupational safety and health;

f) a mechanism for the collection and analysis of data on occupational injuries and diseases, taking into account relevant ILO instruments;

g) provisions for collaboration with relevant insurance or social security schemes covering occupational injuries and diseases; and

h) support mechanisms for a progressive improvement of occupational safety and health conditions in micro-enterprises, in small and medium-sized enterprises and in the informal economy.

V. NATIONAL PROGRAMME

Article 5

1. Each Member shall formulate, implement, monitor, evaluate and periodically review a national programme on occupational safety and health in consultation with the most representative organizations of employers and workers.

2. The national programme shall:

a) promote the development of a national preventative safety and health culture;

b) contribute to the protection of workers by eliminating or minimizing, so far as is reasonably practicable, work-related hazards and risks, in accordance with national law and practice, in order to prevent occupational injuries, diseases and deaths and promote safety and health in the workplace;

c) be formulated and reviewed on the basis of analysis of the national situation regarding occupational safety and health, including analysis of the national system for

d) sisältää tavoitteet, päämäärät ja edistymisen mittarit; ja

e) saada mahdollisuuksien mukaan tuekseen muita täydentäviä kansallisia ohjelmia ja suunnitelmia, jotka auttavat vähitellen luomaan turvallisen ja terveellisen työympäristön.

3. Kansallinen ohjelma tulee tehdä laajalti tunnetuksi ja korkeimpien kansallisten viranomaisten tulee mahdollisuuksien mukaan vahvistaa ja käynnistää se.

VI. LOPPUMÄÄRÄYKSET

6 artikla

Tämä yleissopimus ei muuta mitään kansainvälisiä työoikeutta koskevia yleissopimuksia tai suosituksia.

7 artikla

Tämän yleissopimuksen virallisista ratifioinneista on rekisteröintiä varten lähetettävä ilmoitus Kansainvälisen työtoimiston pääjohtajalle.

8 artikla

1. Tämä yleissopimus sitoo vain niitä Kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioita, joiden ratifioinnit Kansainvälisen työtoimiston pääjohtaja on rekisteröinyt.

2. Yleissopimus tulee voimaan kahdenkymmenen kuukauden kuluttua siitä päivästä, jona pääjohtaja on rekisteröinyt kahden jäsenvaltion ratifioinnit.

3. Sen jälkeen tämä yleissopimus tulee voimaan kunkin jäsenvaltion osalta kahdenkymmenen kuukauden kuluttua siitä päivästä, jona sen ratifiointi on rekisteröity.

9 artikla

1. Tämän yleissopimuksen ratifioinut jäsenvaltio voi irtisanoa sen kymmenen vuoden kuluttua siitä päivästä, jona yleissopimus on alunperin tullut voimaan, lähettämällä ilmoituksen irtisanomisesta Kansainvälisen työtoimiston pääjohtajalle rekiste-

occupational safety and health;

d) include objectives, targets and indicators of progress; and

e) be supported, where possible, by other complementary national programmes and plans which will assist in achieving progressively a safe and healthy working environment.

3. The national programme shall be widely publicized and, to the extent possible, endorsed and launched by the highest national authorities.

VI. FINAL PROVISIONS

Article 6

This Convention does not revise any international labour Conventions or Recommendations.

Article 7

The formal ratifications of this Convention shall be communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration.

Article 8

1. This Convention shall be binding only upon those Members of the International Labour Organization whose ratifications have been registered with the Director-General of the International Labour Office.

2. It shall come into force twelve months after the date on which the ratifications of two Members have been registered with the Director-General.

3. Thereafter, this Convention shall come into force for any Member twelve months after the date on which its ratification is registered.

Article 9

1. A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Director-General of the International Labour Office for registra-

röintiä varten. Kyseinen irtisanominen tulee voimaan vasta yhden vuoden kuluttua rekisteröimispäivämäärästä.

2. Kukaan tämän yleissopimuksen ratifioinut jäsenvaltio, joka ei vuoden kuluttua edellisessä kappaleessa mainitun kymmenen vuoden määräajan päättymisestä käytä tämän artiklan mukaista irtisanomisoikeuttaan, on sidottu noudattamaan yleissopimusta seuraavan kymmenenvuotiskauden ajan ja saa sen jälkeen irtisanoa tämän yleissopimuksenkin kunkin kymmenenvuotiskauden päätyttyä tässä artiklassa määrätyn ehdoin.

10 artikla

1. Kansainvälisen työtoimiston pääjohtajan on annettava Kansainvälisen työjärjestön kaikille jäsenvaltioille tieto kaikista jäsenvaltioiden hänelle ilmoittamista ja rekisteröidyistä ratifioinneista ja irtisanomisista.

2. Ilmoittaessaan järjestön jäsenvaltioille toisen ratifioinnin rekisteröinnistä pääjohtajan on kiinnitettävä jäsenvaltioiden huomio yleissopimuksen voimaantulopäivään.

11 artikla

Kansainvälisen työtoimiston pääjohtajan on annettava Yhdistyneiden kansakuntien pääsihteerille täydelliset tiedot kaikista rekisteröidyistä ratifioinneista ja irtisanomisista Yhdistyneiden kansakuntien peruskirjan 102 artiklan mukaista rekisteröintiä varten.

12 artikla

Kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston on, milloin se katsoo tarpeelliseksi, annettava yleiselle konferenssille tämän yleissopimuksen soveltamista koskeva selostus sekä tutkittava, onko tarpeen ottaa konferenssin työjärjestykseen kysymys sopimuksen täydellisestä tai osittaisesta muuttamisesta.

Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered.

2. Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of ten years mentioned in the preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article, will be bound for another period of ten years and, thereafter, may denounce this Convention within the first year of each new period of ten years under the terms provided for in this Article.

Article 10

1. The Director-General of the International Labour Office shall notify all Members of the International Labour Organization of the registration of all ratifications and denunciations that have been communicated by the Members of the Organization.

2. When notifying the Members of the Organization of the registration of the second ratification that has been communicated, the Director-General shall draw the attention of the Members of the Organization to the date upon which the Convention will come into force.

Article 11

The Director-General of the International Labour Office shall communicate to the Secretary-General of the United Nations for registration in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations full particulars of all ratifications and denunciations that have been registered.

Article 12

At such times as it may consider necessary, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall examine the desirability of placing on the agenda of the Conference the question of its revision.

13 artikla

1. Mikäli konferenssi hyväksyy uuden yleissopimuksen, joka muuttaa tämän yleissopimuksen, eikä uusi yleissopimus määrää toisin, niin:

a) kun jäsenvaltio ratifioi uuden muutetun yleissopimuksen, aiheutuu tästä välittömästi ipso jure tämän yleissopimuksen irtisanominen 9 artiklan määräyksistä riippumatta uuden muutetun yleissopimuksen tullessa voimaan; ja

b) uuden muutetun yleissopimuksen tultua voimaan eivät jäsenvaltiot enää voi ratifioida tätä yleissopimusta.

2. Tämä yleissopimus jää kuitenkin voimaan nykyisen muotoisena ja sisältöisenä niiden jäsenvaltioiden osalta, jotka ovat sen ratifioineet, mutta eivät ole ratifioineet muutettua yleissopimusta.

14 artikla

Tämän yleissopimuksen englannin- ja ranskankieliset tekstit ovat kumpikin yhtä todistusvoimaisia.

Article 13

1. Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention, then, unless the new Convention otherwise provides:

a) the ratification by a Member of the new revising Convention shall ipso jure involve the immediate denunciation of this Convention, notwithstanding the provisions of Article 9 above, if and when the new revising Convention shall have come into force;

b) as from the date when the new revising Convention comes into force, this Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

2. This Convention shall in any case remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 14

The English and French versions of the text of this Convention are equally authoritative.

*Suositusteksti***SUOSITUS NRO 197****JOKA KOSKEE TYÖTURVALLISUUDEN JA -TERVEYDEN EDISTÄMISTÄ, 2006**

Kansainvälisen työjärjestön yleinen konferenssi,

jonka Kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvosto on kutsunut koolle Geneveen ja joka on pitänyt yhdeksänkymmenennenviidennen istuntonsa 31 päivänä toukokuuta 2006,

päätää hyväksyä tietyt ehdotukset, jotka koskevat työturvallisuutta ja -terveyttä, mikä on tämän istunnon esityslistan neljäntenä kohtana, ja

päätää, että nämä ehdotukset laaditaan suosituksen muotoon, joka täydentää työturvallisuuden ja -terveyden edistämistä koskevaa yleissopimusta, 2006 (myöhemmin ”yleissopimus”);

hyväksyy tänä viidentenätoista päivänä kesäkuuta kaksituhattakuusi seuraavan suosituksen, josta voidaan käyttää nimitystä työterveyden ja -turvallisuuden edistämistä koskeva suositus, 2006.

I. KANSALLINEN TOIMINTAPOLITIIKKA

1. Yleissopimuksen 3 artiklan mukaisesti laadittavassa kansallisessa toimintapolitiikassa tulee ottaa huomioon työturvallisuutta ja -terveyttä sekä työympäristöä koskevan yleissopimuksen (nro 155), 1981 osa II, sekä mainitussa yleissopimuksessa ilmoitetut työntekijöiden, työnantajien ja hallitusten asiaan liittyvät oikeudet, velvollisuudet ja vastuut.

RECOMMENDATION NO 197**CONCERNING THE PROMOTIONAL FRAMEWORK FOR OCCUPATIONAL SAFETY AND HEALTH, 2006**

The General Conference of the International Labour Organization,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Ninety-fifth Session on 31 May 2006,

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to occupational safety and health, which is the fourth item on the agenda of the session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a Recommendation supplementing the Promotional Framework for Occupational Safety and Health Convention, 2006 (hereinafter referred to as "the Convention");

adopts this fifteenth day of June of the year two thousand and six the following Recommendation, which may be cited as the Promotional Framework for Occupational Safety and Health Recommendation, 2006.

I. NATIONAL POLICY

1. The national policy formulated under Article 3 of the Convention should take into account Part II of the Occupational Safety and Health Convention, 1981 (No. 155), as well as the relevant rights, duties and responsibilities of workers, employers and governments in that Convention.

II. KANSALLINEN JÄRJESTELMÄ

2. Laatiessaan, ylläpitäessään, kehittäessään asteittain ja arvioidessaan määräajoin yleissopimuksen 1 artiklan b kohdan määritelmän mukaista kansallista työturvallisuus- ja työterveysjärjestelmää jäsenvaltioiden:

a) tulee ottaa huomioon Kansainvälisen työjärjestön (ILO) asiaan liittyvät, työturvallisuuden ja -terveyden edistämistä koskevat asiakirjat, jotka on lueteltu tämän suosituksen liitteessä, erityisesti työturvallisuutta ja -terveyttä sekä työympäristöä koskeva yleissopimus (nro 155), 1981, ammattientarkastusta teollisuudessa ja kaupassa koskeva sopimus (nro 81), 1947, sekä maatalouden ammattientarkastusta koskeva yleissopimus (nro 129), 1969; ja

b) on mahdollista laajentaa yleissopimuksen 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu yhteistyö koskemaan myös muita sidosryhmiä.

3. Työtapaturmia, ammattitauteja ja työperäisiä kuolemantapauksia ehkäistäkseen kansallisen järjestelmän tulee sisältää tarkoituksenmukaiset järjestelyt kaikkien työntekijöiden ja etenkin riskialttiilla aloilla työskentelevien ja erityisen haavoittuvassa asemassa olevien työntekijöiden kuten epävirallisen talouden työntekijöiden, ulkomaa-laisten sekä nuorten työntekijöiden suojelemiseksi.

4. Jäsenvaltioiden tulee ryhtyä toimenpiteisiin molempia sukupuolia edustavien työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden sekä heidän lisääntymisterveytensä suojelemiseksi.

5. Edistäessään yleissopimuksen 1 artiklan d kohdan määritelmän mukaista kansallista ennaltaehkäisevää turvallisuus- ja terveyskulttuuria, jäsenvaltioiden tulee pyrkiä:

a) lisäämään työturvallisuus- ja työtervestietoisuutta työpaikoilla sekä suuren yleisön keskuudessa kansallisin kampanjoin, jotka liittyvät mahdollisuuksien mukaan työpaikkakohtaisiin ja kansainvälisiin hankkeisiin;

b) tukemaan järjestelmiä, joilla toteutetaan erityisesti yritysjohdolle, esimiehille, työntekijöille ja heidän edustajilleen sekä työsuojeluasioista vastaaville julkishallinnon viranhaltijoille suunnattua työturvalli-

II. NATIONAL SYSTEM

2. In establishing, maintaining, progressively developing and periodically reviewing the national system for occupational safety and health defined in Article 1(b) of the Convention, Members:

a) should take into account the instruments of the International Labour Organization (ILO) relevant to the promotional framework for occupational safety and health listed in the Annex to this Recommendation, in particular the Occupational Safety and Health Convention, 1981 (No. 155), the Labour Inspection Convention, 1947 (No. 81) and the Labour Inspection (Agriculture) Convention, 1969 (No. 129); and

b) may extend the consultations provided for in Article 4(1) of the Convention to other interested parties.

3. With a view to preventing occupational injuries, diseases and deaths, the national system should provide appropriate measures for the protection of all workers, in particular, workers in high-risk sectors, and vulnerable workers such as those in the informal economy and migrant and young workers.

4. Members should take measures to protect the safety and health of workers of both genders, including the protection of their reproductive health.

5. In promoting a national preventative safety and health culture as defined in Article 1(d) of the Convention, Members should seek:

a) to raise workplace and public awareness on occupational safety and health through national campaigns linked with, where appropriate, workplace and international initiatives;

b) to promote mechanisms for delivery of occupational safety and health education and training, in particular for management, supervisors, workers and their representatives and government officials responsible

suus- ja työterveyskoulutusta ja valmennusta;

c) sisällyttämään työturvallisuus- ja työterveyskäsite sekä mahdollisuuksien mukaan näiden alojen taidot ja osaaminen opetus- ja ammattikoulutusohjelmiin;

d) helpottamaan työturvallisuuteen ja -terveyteen liittyvien tilastojen ja tietojen vaihtoa viranomaisten, työnantajien, työntekijöiden ja heidän edustajiensa välillä;

e) antamaan tietoa ja neuvoja työnantajille ja työntekijöille ja heitä edustaville järjestöille, sekä tukemaan tai helpottamaan heidän yhteistyötään, jotta työntekoon liittyvät vaarat ja riskit saadaan poistettua tai minimoitua niin hyvin kuin on käytännössä mahdollista;

f) edistämään työpaikoilla työturvallisuuden ja -terveyden toimintaperiaatteiden ja toimintaohjelmien laatimista, yhteisten työsuojelukomiteoiden perustamista sekä työntekijöiden työsuojeluedustajien nimittämistä kansallisen lainsäädännön ja käytännön mukaisesti; ja

g) käynnistämään toimet, joilla edistetään kansallisen lainsäädännön ja käytäntöjen mukaisesti työturvallisuuteen ja työterveyteen liittyvien periaatteiden ja määräysten toteuttamista mikroyrityksissä, pienissä ja keskisuurissa yrityksissä sekä sopimusyrityksissä.

6. Jäsenvaltioiden tulee edistää johtamisjärjestelmien käyttöä työturvallisuuden ja -terveyden ohjauksessa, josta esimerkkinä ILO-OSH 2001 Työterveys- ja työturvallisuusjohtamisjärjestelmiä koskevat ohjeet.

III. KANSALLINEN OHJELMA

7. Yleissopimuksen 1 artiklan c kohdassa määritellyn kansallisen työturvallisuus- ja työterveysohjelman tulee erityisesti työpaikoilla perustua vaarojen ja riskien arviointiin ja hallintaan.

8. Kansallisessa toimintaohjelmassa tulee määrittää toimenpiteiden tärkeysjärjestys, joka tulee määrääjain arvioida ja saattaa ajan tasalle.

9. Laatiessaan ja arvioidessaan kansallista ohjelmaa, jäsenvaltiot voivat laajentaa

for safety and health;

c) to introduce occupational safety and health concepts and, where appropriate, competencies, in educational and vocational training programmes;

d) to facilitate the exchange of occupational safety and health statistics and data among relevant authorities, employers, workers and their representatives;

e) to provide information and advice to employers and workers and their respective organizations and to promote or facilitate cooperation among them with a view to eliminating or minimizing, so far as is reasonably practicable, work-related hazards and risks;

f) to promote, at the level of the workplace, the establishment of safety and health policies and joint safety and health committees and the designation of workers' occupational safety and health representatives, in accordance with national law and practice; and

g) to address the constraints of micro-enterprises and small and medium-sized enterprises and contractors in the implementation of occupational safety and health policies and regulations, in accordance with national law and practice.

6. Members should promote a management systems approach to occupational safety and health, such as the approach set out in the Guidelines on occupational safety and health management systems (ILO-OSH 2001).

III. NATIONAL PROGRAMME

7. The national programme on occupational safety and health as defined in Article 1(c) of the Convention should be based on principles of assessment and management of hazards and risks, in particular at the workplace level.

8. The national programme should identify priorities for action, which should be periodically reviewed and updated.

9. In formulating and reviewing the national programme, Members may extend

yleissopimuksen 5 artiklan 1 kohdan tarkoittaman yhteistyön myös muihin sidosryhmiin, joita ohjelma koskee.

10. Yleissopimuksen 5 artiklan määräysten toteuttamiseksi kansallisen ohjelman tulee aktiivisesti edistää työpaikoilla ennaltaehkäiseviä toimia, joihin liittyy työnantajien, työntekijöiden ja heidän edustajiensa yhteistoiminta.

11. Kansallinen työturvallisuus- ja työterveysohjelma tulee mahdollisuuksien mukaan sovittaa yhteen muiden kansallisten ohjelmien ja suunnitelmien kanssa, kuten kansanterveyden ja talouden kehitysohjelmien kanssa.

12. Laatiessaan ja arvioidessaan kansallista ohjelmaa jäsenvaltioiden tulee ottaa huomioon Kansainvälisen työjärjestön (ILO) työturvallisuuden ja -terveyden edistämiseen liittyvät asiaankuuluvat asiakirjat, jotka on lueteltu tämän suosituksen liitteessä, tämän kuitenkin rajoittamatta jäsenvaltioiden velvoitteita niiden ratifioimien yleissopimusten puitteissa.

IV. KANSALLINEN PROFIILI

13. Jäsenvaltioiden tulee laatia ja saattaa säännöllisin väliajoin ajan tasalle kansallinen profiili, jossa esitetään yhteenveto jäsenvaltion senhetkisestä työturvallisuus- ja työterveystilanteesta sekä siitä, miten jäsenvaltio on edistynyt pyrkimyksessään saavuttaa turvallinen ja terveellinen työympäristö. Profiilia tulee käyttää pohjana muotoiltaessa ja arvioitaessa kansallista ohjelmaa.

14. (1) Kansallisen työturvallisuutta ja -terveyttä koskevan profiilin tulee sisältää soveltuvin osin seuraavat tiedot:

a) lait ja asetukset, tarvittaessa työehtosopimukset, sekä muut oleelliset työturvallisuutta ja -terveyttä koskevat asiakirjat;

b) viranomainen tai toimielin tai viranomaiset tai toimielimet, joka/jotka kansallisen lainsäädännön ja käytännön mukaan vastaavat työturvallisuudesta ja -terveydestä;

c) järjestelmät, joilla varmistetaan kansal-

the consultations provided for in Article 5(1) of the Convention to other interested parties.

10. With a view to giving effect to the provisions of Article 5 of the Convention, the national programme should actively promote workplace prevention measures and activities that include the participation of employers, workers and their representatives.

11. The national programme on occupational safety and health should be coordinated, where appropriate, with other national programmes and plans, such as those relating to public health and economic development.

12. In formulating and reviewing the national programme, Members should take into account the instruments of the ILO relevant to the promotional framework for occupational safety and health, listed in the Annex to this Recommendation, without prejudice to their obligations under Conventions that they have ratified.

IV. NATIONAL PROFILE

13. Members should prepare and regularly update a national profile which summarizes the existing situation on occupational safety and health and the progress made towards achieving a safe and healthy working environment. The profile should be used as a basis for formulating and reviewing the national programme.

14. (1) The national profile on occupational safety and health should include information on the following elements, as applicable:

a) laws and regulations, collective agreements where appropriate, and any other relevant instruments on occupational safety and health;

b) the authority or body, or the authorities or bodies, responsible for occupational safety and health, designated in accordance with national law and practice;

c) the mechanisms for ensuring compli-

listen lakien ja säädösten noudattaminen, mukaan lukien valvontajärjestelmät;

d) järjestelyt, joilla edistetään yrityksissä johdon, työntekijöiden ja heidän edustajien- sa yhteistyötä työpaikalla tehtävien ennalta ehkäisevien toimenpiteiden keskeisenä elementtinä;

e) työturvallisuuteen ja -terveyteen liittyviä kysymyksiä käsittelevä kansallinen neuvoo-antava kolmikantaelin tai -elimet;

f) työturvallisuuteen ja -terveyteen liittyvät neuvonta- ja tietopalvelut;

g) työturvallisuus- ja työterveyskoulutuksen määräykset;

h) kansallisen lainsäädännön ja käytännön mukaiset työterveyshuoltopalvelut;

i) työturvallisuus- ja työterveystutkimus;

j) järjestelmä, jolla kerätään ja analysoidaan tiedot työtapaturmista ja ammattitau- deista sekä niiden syistä, ottaen huomioon asiaankuuluvat ILO:n asiakirjat, sopi- mukset ja suositukset;

k) järjestelyt, joiden mukaisesti tehdään yhteistyötä työtapaturmia ja ammattitau- teja käsittelevien vakuutus- tai sosiaaliturvajär- jestelmien kanssa; ja

l) mikroyritysten, pienten ja keskisuurten yritysten sekä epävirallisen talouden työtur- vallisuus- ja työterveysolojen asteittaiseen parantamiseen tähtäävät tukijärjestelmät.

(2) Kansallisessa työturvallisuutta ja -terveyttä koskevassa profiilissa tulee lisäk- si olla soveltuvin osin seuraavat tiedot:

a) kansalliset ja yritysten koordinointi- ja yhteistyöjärjestelmät, mukaan lukien kan- sallisen ohjelman arviointijärjestelmät;

b) työturvallisuuden ja -terveyden tekniset standardit, menettelytapaohjeet ja suosituk- set;

c) koulutuksen ja tietoisuutta lisäävän tie- dotuksen järjestelyt, mukaan lukien kam- panjahankkeet;

d) tekniset, lääketieteelliset ja tieteelliset erikoislaitokset, joilla on yhteyksiä työtur- vallisuuden ja -terveyden eri osa-alueisiin, mukaan lukien työturvallisuuden ja -terveyden alalla toimivat tutkimuslaitokset ja laboratoriot;

ance with national laws and regulations, in- cluding the systems of inspection;

d) the arrangements to promote, at the level of the undertaking, cooperation be- tween management, workers and their rep- resentatives as an essential element of workplace-related prevention measures;

e) the national tripartite advisory body, or bodies, addressing occupational safety and health issues;

f) the information and advisory services on occupational safety and health;

g) the provision of occupational safety and health training;

h) the occupational health services in ac- cordance with national law and practice;

i) research on occupational safety and health;

j) the mechanism for the collection and analysis of data on occupational injuries and diseases and their causes, taking into account relevant ILO instruments;

k) the provisions for collaboration with relevant insurance or social security schemes covering occupational injuries and diseases; and

l) the support mechanisms for a progres- sive improvement of occupational safety and health conditions in micro-enterprises, in small and medium-sized enterprises and in the informal economy.

(2) In addition, the national profile on oc- cupational safety and health should include information on the following elements, where appropriate:

a) coordination and collaboration mecha- nisms at national and enterprise levels, in- cluding national programme review mecha- nisms;

b) technical standards, codes of practice and guidelines on occupational safety and health;

c) educational and awareness-raising ar- rangements, including promotional initia- tives;

d) specialized technical, medical and sci- entific institutions with linkages to various aspects of occupational safety and health, including research institutes and laborato- ries concerned with occupational safety and health;

e) työturvallisuus- ja työterveysalalla työskentelevät henkilöt, kuten tarkastajat, turvallisuus- ja terveystoimikunnat sekä työterveyslääkärit ja työhygieenikot;

f) työtapa- ja ammattitautitilastot;

g) työnantaja- ja työntekijäjärjestöjen työturvallisuuden ja -terveyden politiikat ja toimintaohjelmat;

h) säännölliset tai jatkuvat työturvallisuuden ja -terveyteen liittyvät toimet, mukaan lukien kansainvälinen yhteistyö;

i) työturvallisuuden ja -terveyden taloudelliset ja budjettiresurssit; ja

j) saatavissa olevat tiedot väestörakenteesta, luku- ja kirjoitustaidosta, taloudesta ja työllisyydestä, sekä muut asiaan liittyvät tiedot.

V. KANSAINVÄLINEN YHTEISTYÖ JA TIEDONVAIHTO

15. Kansainvälisen työjärjestön tulee:

a) helpottaa valtioiden kansainvälistä teknistä yhteistyötä työturvallisuuden ja -terveyden alalla avustukseen valtioita, ja erityisesti kehittyviä maita, tavoitteenaan:

(i) lujittaa valtioiden kykyä luoda ja pitää yllä kansallista ennaltaehkäisevää työturvallisuus- ja työterveyskulttuuria;

(ii) edistää johtamisjärjestelmien käyttöä työturvallisuuden ja -terveyden ohjauksessa; ja

(iii) jouduttaa työterveyden ja -turvallisuuden edistämiseen liittyvien yleissopimusten ratifiointia sekä kaikkien siihen liittyvien, tämän suosituksen liitteessä lueteltujen ILO:n asiakirjojen toimeenpanoa;

b) helpottaa tiedonvaihtoa yleissopimuksen 1 artiklan a kohdan mukaisista kansallisista toimintapolitiikkaa, kansallisista työturvallisuus- ja työterveysjärjestelmistä ja -ohjelmista, hyvistä käytännöistä, innovatiivisista menettelytavoista sekä työpaikan uusien ja tulevien vaarojen ja riskien tunnistamisesta; ja

c) antaa tietoja tapahtuneesta edistymisestä

e) personnel engaged in the area of occupational safety and health, such as inspectors, safety and health officers, and occupational physicians and hygienists;

f) occupational injury and disease statistics;

g) occupational safety and health policies and programmes of organizations of employers and workers;

h) regular or ongoing activities related to occupational safety and health, including international collaboration;

i) financial and budgetary resources with regard to occupational safety and health; and

j) data addressing demography, literacy, economy and employment, as available, as well as any other relevant information.

V. INTERNATIONAL COOPERATION AND EXCHANGE OF INFORMATION

15. The International Labour Organization should:

a) facilitate international technical cooperation on occupational safety and health with a view to assisting countries, particularly developing countries, for the following purposes:

(i) to strengthen their capacity for the establishment and maintenance of a national preventative safety and health culture;

(ii) to promote a management systems approach to occupational safety and health; and

(iii) to promote the ratification, in the case of Conventions, and implementation of instruments of the ILO relevant to the promotional framework for occupational safety and health, listed in the Annex to this Recommendation;

b) facilitate the exchange of information on national policies within the meaning of Article 1(a) of the Convention, on national systems and programmes on occupational safety and health, including on good practices and innovative approaches, and on the identification of new and emerging hazards and risks in the workplace; and

c) provide information on progress made

tä kohti turvallista ja terveellistä työympäristöä.

VI. LIITTEEN PÄIVITYS

16. Kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvosto tarkistaa ja päivittää tämän suosituksen liitteen. Hallintoneuvosto hyväksyy tarkistetun liitteen, minkä jälkeen se toimitetaan Kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioille ja se korvaa edeltävän liitteen.

towards achieving a safe and healthy working environment.

VI. UPDATING OF THE ANNEX

16. The Annex to this Recommendation should be reviewed and updated by the Governing Body of the International Labour Office. Any revised annex so established shall be adopted by the Governing Body and shall replace the preceding annex after having been communicated to the Members of the International Labour Organization.

LIITE

KANSAINVÄLISEN TYÖJÄRJESTÖN ASIAKIRJAT, JOTKA LIITTYVÄT TYÖSUOJELUA EDISTÄVÄÄN PUITE- OHJELMAAN

I. YLEISSOPIMUKSET

Sopimus numero 81, joka koskee ammattientarkastusta teollisuudessa ja kaupassa, 1947
Sopimus numero 115, joka koskee työntekijöiden suojaamista ionisoivalta säteilyltä, 1960
Yleissopimus numero 120, joka koskee kauppa- ja toimistotyön terveysoloja, 1964
Yleissopimus numero 121, joka koskee työvammatapauksissa myönnettäviä etuja, 1964
Yleissopimus numero 129, joka koskee maatalouden ammattientarkastusta, 1969
Yleissopimus numero 139, joka koskee työnteon yhteydessä syöpää synnyttävistä aineista ja tekijöistä aiheutuvien vaarojen torjuntaa ja valvontaa, 1974
Yleissopimus numero 148, joka koskee työntekijöiden suojaamista työympäristössä esiintyvien ilman epäpuhtauksien, melun ja värinän aiheuttamilta vaaroilta, 1977

ANNEX

INSTRUMENTS OF THE INTERNATIONAL LABOUR ORGANIZATION RELEVANT TO THE PROMOTIONAL FRAMEWORK FOR OCCUPATIONAL SAFETY AND HEALTH

I. CONVENTIONS

Labour Inspection Convention, 1947 (No. 81)
Radiation Protection Convention, 1960 (No. 115)
Hygiene (Commerce and Offices) Convention, 1964 (No. 120)
Employment Injury Benefits Convention, 1964 (No. 121)
Labour Inspection (Agriculture) Convention, 1969 (No. 129)
Occupational Cancer Convention, 1974 (No. 139)
Working Environment (Air Pollution, Noise and Vibration) Convention, 1977 (No. 148)

Yleissopimus numero 152, joka koskee työturvallisuutta ja -terveyttä satamatyössä, 1979

Yleissopimus numero 155, joka koskee työturvallisuutta ja -terveyttä sekä työympäristöä, 1981

Yleissopimus numero 161, joka koskee työterveyshuoltoa, 1985

Yleissopimus numero 162, joka koskee turvallisuutta asbestin käytössä, 1986

Yleissopimus numero 167, joka koskee turvallisuutta ja terveyttä rakentamisessa, 1988

Yleissopimus numero 170, joka koskee työturvallisuutta kemikaaleja käytettäessä, 1990

Yleissopimus numero 174, joka koskee suuronnettomuuksien torjuntaa teollisuudessa, 1993

Yleissopimus numero 176, joka koskee terveyttä ja turvallisuutta kaivoksissa, 1995

Ammattientarkastusta koskevaan yleissopimukseen (nro 81), 1947, liittyvä pöytäkirja vuodelta 1995

Yleissopimus numero 184, joka koskee maatalousalan työturvallisuutta ja -terveyttä, 2001

Työturvallisuutta ja työterveyttä koskevaan yleissopimukseen (nro 155), 1981, liittyvä pöytäkirja vuodelta 2002

Occupational Safety and Health (Dock Work) Convention, 1979 (No. 152)

Occupational Safety and Health Convention, 1981 (No. 155)

Occupational Health Services Convention, 1985 (No. 161)

Asbestos Convention, 1986 (No. 162)

Safety and Health in Construction Convention, 1988 (No. 167)

Chemicals Convention, 1990 (No. 170)

Prevention of Major Industrial Accidents Convention, 1993 (No. 174)

Safety and Health in Mines Convention, 1995 (No. 176)

Protocol of 1995 to the Labour Inspection Convention, 1947 (No. 81)

Safety and Health in Agriculture Convention, 2001 (No. 184)

Protocol of 2002 to the Occupational Safety and Health Convention, 1981 (No. 155)

II. SUOSITUKSET

Suositus numero 81, joka koskee ammattientarkastusta, 1947

Suositus numero 82, joka koskee ammattientarkastusta kaivos- ja kuljetusyrityksissä, 1947

Suositus numero 97, joka koskee työntekijöiden terveydensuojelua työpaikalla, 1953

Suositus numero 102, joka koskee työntekijäin hyvinvointia ja viihtyvyyttä edistäviä toimenpiteitä, 1956

Suositus numero 114, joka koskee työntekijäin suojaamista ionisoivalta säteilyltä, 1960

Suositus numero 115, joka koskee työntekijäin asunto-oloja, 1961

Suositus numero 120, joka koskee kauppa- ja toimistotyön terveysoloja, 1964

Suositus numero 121, joka koskee työvammatapauksissa myönnettäviä etuja, 1964

Suositus numero 133, joka koskee maata-

II. RECOMMENDATIONS

Labour Inspection Recommendation, 1947 (No. 81)

Labour Inspection (Mining and Transport) Recommendation, 1947 (No. 82)

Protection of Workers' Health Recommendation, 1953 (No. 97)

Welfare Facilities Recommendation, 1956 (No. 102)

Radiation Protection Recommendation, 1960 (No. 114)

Workers' Housing Recommendation, 1961 (No. 115)

Hygiene (Commerce and Offices) Recommendation, 1964 (No. 120)

Employment Injury Benefits Recommendation, 1964 (No. 121)

Labour Inspection (Agriculture) Recom-

- louden ammattientarkastusta, 1969
Suositus numero 147, joka koskee työnteon yhteydessä syöpää synnyttävistä aineista ja tekijöistä aiheutuvien vaarojen torjuntaa ja valvontaa, 1974
Suositus numero 156, joka koskee työntekijöiden suojaamista työympäristössä esiintyvien ilman epäpuhtauksien, melun ja tärinän aiheuttamilta vaaroilta, 1977
Suositus numero 160, joka koskee työturvallisuutta ja -terveyttä satamatyössä, 1979
Suositus numero 164, joka koskee työturvallisuutta ja -terveyttä sekä työympäristöä, 1981
Suositus numero 171, joka koskee työterveyshuoltoa, 1985
Suositus numero 172, joka koskee turvallisuutta asbestin käytössä, 1986
Suositus numero 175, joka koskee turvallisuutta ja terveyttä rakentamisessa, 1988
Suositus numero 177, joka koskee työturvallisuutta kemikaaleja käytettäessä, 1990
Suositus numero 181, joka koskee suuronnettomuuksien torjuntaa teollisuudessa, 1993
Suositus numero 183, joka koskee terveyttä ja turvallisuutta kaivoksissa, 1995
Suositus numero 192, joka koskee työsuojelua maataloudessa, 2001
Suositus numero 194, joka koskee ammattitautien luetteloa sekä työtapaturmien ja ammattitautien kirjaamista ja ilmoittamista, 2002
mendmentation, 1969 (No. 133)
Occupational Cancer Recommendation, 1974 (No. 147)
Working Environment (Air Pollution, Noise and Vibration) Recommendation, 1977 (No. 156)
Occupational Safety and Health (Dock Work) Recommendation, 1979 (No. 160)
Occupational Safety and Health Recommendation, 1981 (No. 164)
Occupational Health Services Recommendation, 1985 (No. 171)
Asbestos Recommendation, 1986 (No. 172)
Safety and Health in Construction Recommendation, 1988 (No. 175)
Chemicals Recommendation, 1990 (No. 177)
Prevention of Major Industrial Accidents Recommendation, 1993 (No. 181)
Safety and Health in Mines Recommendation, 1995 (No. 183)
Safety and Health in Agriculture Recommendation, 2001 (No. 192)
List of Occupational Diseases Recommendation, 2002 (No. 194)